

Erland Kjellin växte upp på Renvägen på gränsen mellan Lidingö Villastad och Bo gärde. Han har skrivit om hur det var att växa upp i Lidingö under brytningsåren 1935–1945.

Cykeln

Jag hade en lekkamrat som hetta Lollo. Han var sommarbarn i skomakarstugan vid Klockargården. En försommar dök han upp utrustad med en lite grön cykel och eftersom barncyklar var mycket sällsynta på den tiden väckte det stor sensation och inte så lite avund. Jag var väl omkring 9 år vid den tiden och hade fått en fotboll som fördelsdagspresent och den nyttjades flitigt på skolgården. Eftersom Lollo på grund av sin lägre ålder hade svårt att få plats i fotbollslaget och då jag häftigt åtrådde att få lära mig att cykla så gjorde vi två realpolitiker en överenskommelse: jag ordnade plats i fotbollslaget – för det var min boll – och han lånade mig, om dock motvilligt, sin cykel.

Efter ett par dagars övning och diverse skrubbsår kunde jag cykla hjälpligt och från den dagen insåg jag med förkrossande tydlighet överklassens uppenbara fördelar, för en cykel vidgade vyerna och förkortade avstånden.

Det skulle ännu dröja flera år innan jag kunde köpa mig en cykel, men siktet var klart inställt – en cykel skulle det bli. Kontantköp av en cykel var inte att tänka på, det räckte inte familjeekonomin till för.

På Bo gärde mitt emot Bo gård låg det ett litet hus och ett par skjul. Där höll en finlandssvensk herre vid namn Gustavsson till. Han var cykelhandlare, cykelreparatör och en stor blomstervän. Han satt i dörröppningen till ett av skjulen i en underbar röra av gamla cykeldelar och gamla reservdelar. Täta och idoga konsultationer hos farbror Gustavsson i Po (så kallades han eftersom hans egen dialekt formade Bo så) gjorde det klart att ett systematiskt letande bland alla cykeldelar teoretiskt skulle kunna leda till en komplett cykel. Priset för detta låg dock bortom gränsen för en skolpojkes besparingar och jag fick ställa mina cykelplaner på framtiden, men en finansieringsplan skulle snart mogna.

...

Erland lyckas något år senare att bli caddie på Lidingö golfbana och nu började pengar ticka in.

...

Förtjänsterna strömmade in och det året jag fyllde 14 år kunde jag köpa en begagnad cykel för 57 kronor – det gick lätt för jag var nu en vorden kapitalist och hade fortfarande ett avsevärt sparkapital efter köpet och det fick bli en väl bevarade hemlighet för familjen, som enligt min mening mådde bäst av att inte veta alla mina förehavanden på golfbanan.

Klipp ur artikeln "Lidingö under brytningsåren 1935–1945" i Lidingöboken 2002.